G. 114
362

പീഡാസന്ദേശം

"S. H. C. League"
Series No. 100] [March.
J. M. Press, Seminary—Puthenpally,
VERAPOLY.

1930.

T.A.

ഫൻപൻ-ാമാണ്ടു ജൂൺ മാസംമുതൽ വരിസംഖ്യയായും മറും
മുൻകൂർ പണമടച്ചു ലീഗിനെ സഹായിക്കുന്നവരുടെ
പേരുവിവരങ്ങൾ.

			ക.	ണ.	പ.
ഫെ.	ഫാദർ	പ്ലാൻസീസ് വന്യപംമ്പിൽ	൨	൦	൦
〃	〃	ആൻറണി ഡി റൊസാരിയൊ	൨	൦	൦
〃	〃	ദേവസി തെക്കേക്കുന്നേൽ	൨	൦	൦
〃	〃	വറുഗീസ് പുതുശ്ശേരി M. A., (Hons.)	൫	൭	൦
〃	〃	കയ്യൻ മരിക്കൻ	൨	൦	൦
〃	〃	പ്ലാൻസീസ് ഹിറോനിമൂസ്	൫	൭	൦
〃	〃	ജോൺ കോയിപ്പിള്ളി	൨	൦	൦
〃	〃	അലക്സാണ്ടർ ചെറുകരക്കുന്നേൽ	൩	൫	൦
ശ്രീമാൻ		കെ. ജെ. കയ്യൻ ആനവളവിൽ	൫	൦	൦
〃		ഒ. പി. ദേവസി ഉപദേശി	൨	൯	൦
〃		M. C. Varkey C/o C. D. Louiz	0	14	0
〃		K. M. Joseph	0	12	0

ഇവിടെ വില്പാനുള്ള മറു പുസ്തകങ്ങൾ.

		ക.	ണ.	പ.
ക.	ഒറിസ്തുമത തത്വശാസ്ത്ര നിരൂപണം (ഇംഗ്ലീഷ)	൫	൫൦	൧
ഖ.	തത്വവാദി	൦	൭	൦
ഗ.	യഥാർത്ഥമതം	൦	൪	൫
ഘ.	ഗുരുപ്രദീപിക	൦	൨	൦
ങ.	സത്യവേദപ്രകാശിക (ഒന്നാ ഭാഗം)	൦	൧	൦
ന്യ.	എന്റെ കുമ്പസാരപുസ്തകം	൦	൦	൧
ച.	എന്റെ ആദ്യകുമ്പസാര കൈക്കൊള്ളൽ	൦	൫	ന്യ
ഛ.	ഈശോ സഹവാസം	൦	൫	ന്യ
ൻ.	അടർക്കളം	൦	൨	൦
൫൦.	പരമസത്യങ്ങൾ	൦	൨	ന്യ
൫൫.	കോട്ടയം കൊൺഫറൻസ് പ്രസംഗങ്ങൾ	൦	൭	൦
൫൨.	ശ്രീയേശു സന്ദേശം	൦	൯	൦
൫ന.	ഗുരോപദേശിക	൦	൭	൦

താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെടുക.

ജെനറൽ സെക്രട്ടറി,
കൺവേർഷ്യൻ ലീഗ്
പുത്തൻപള്ളി സെമിനാരി വരാപ്പുഴ.

St. Antony's Monastery,
Anuppu
Travancore
S. India.
ST. ANTONY'S CARMELITE MONASTERY
RAILWAY STATION ALWAYE

പീഡാനുഭവം

പീഡ—സംരക്ഷണത്തിനും സംശുദ്ധിക്കും
ഉപയുക്തമായ ഒരുപകരണം.

ലോകത്തിൽ ഏതു വഴക്കാളികളെ നിരീസംഹിതകൾ പരിശോധിച്ചാലും കുറ്റക്കാർക്കു ശിക്ഷയും, നീതിമാന്മാർക്കു രക്ഷയും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. നിരീന്യായക്കോടതികളിലും തെളിവുകൾകൊണ്ടു കുറ്റമാരോപിക്കപ്പെടുന്നവരാണു ശിക്ഷാർഹരായി തീരുന്നതു്. അതിനാൽ സർവ്വലോകനീതിപാലകനായ ദൈവം ചിലപ്പോൾ ഈ ഭൂമിയിൽ പുണ്യവാന്മാരേയും പാപികളേയും ഒരുപോലെ പീഡകൾ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതായികാണുമ്പോൾ സാധാരണചിന്തകന്മാർ ദൈവനീതിയുടെ രഹസ്യമെന്തെന്നറിയാതെ നിരാശപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സത്യാന്വേഷണബുദ്ധിയായ ഒരു സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകൻ — അതെ ഒരു സത്യക്രിസ്ത്യാനിക്കു — ദൈവനീതിയുടെ ഈ രഹസ്യമെന്തെന്നെങ്കിലും നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാൻകഴിയും. ദൈവം നീതിമാനേയും ദുഷ്ടനേയും ലോകത്തിൽ ഞെരുക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, താൻ നീതിമാനല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ദയാനിധിയായ ഒരു പിതാവാണെന്നുകൂടി നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നു. ദൈവം പുണ്യവാനെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതു, സ്വർണ്ണം ഉലയിൽ വച്ചു മാറ്റുകൂട്ടുന്നതുപോലെ, അവനെ പുണ്യപൂർണ്ണതയിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും, ദുഷ്ടനെ ഞെരുക്കുന്നതു്, ഇരുമ്പുപാളിച്ചു, മൂശപ്പെടുത്തി, അടിച്ചു് ആയുധയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതുപോലെ, അവന്റെ ഹൃദയകാഠിന്യം നശിപ്പിച്ചു പുണ്യവഴിയിൽ അവനെ ആനയിക്കുന്നതിനും, വേണ്ടിയാണു്. അതുകൊണ്ടു ദൈ

വം ഈ രണ്ടു കൂട്ടർക്കും തന്റെ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ അറകളെ പീഡകൾ വഴിയായി തുറന്നു കാണിക്കയത്രെ ചെയ്യുന്നത്. ഈ സത്യത്തെ കുറേക്കൂടി ഗാഢമായി നമുക്കു പരിയാലോചിക്കാം.

തിന്മയിലേയ്ക്കുള്ള മനുഷ്യന്റെ ചാഞ്ചില്യത്തിനെതിരായി എല്ലാ സമയവും യുദ്ധംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുക എന്നുള്ളതാണല്ലൊ ഒരാളിന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ കടമ. ഈ പോരാട്ടം മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കു പ്രതികൂലവും ജീവിതം മുഴുവനും ടിർഫിക്കുന്നതുമാണ്. എങ്കിലും ഇതിൽ ഒരുവൻ എത്ര കൂടുതലായി യത്നിക്കുന്നുവോ അത്ര കൂടുതലായിരിക്കും അവന്റെ ആത്മിക നിർമ്മലതയും. നമ്മുടെ ശത്രുവിനെ തോല്പിക്കുന്നതിനു പ്രധാനമായി രണ്ടു ഉപകരണമാണനുമുള്ളതു്. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു, യുദ്ധസമയത്തു നാം പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ദൈവം നമുക്കു ജയം നൽകുമെന്നുള്ളതാണ്. രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ, യുദ്ധത്തിൽ നാം പരാജിതരായാലും പൈശാചിക പക്ഷത്തിലേയ്ക്കു ഹൃദയതാപത്തോടുകൂടി പിന്തിരിഞ്ഞാൽ, താൻ നമ്മെ വീണ്ടും തന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ സ്വീകരിക്കുമെന്നുള്ളതത്രെ. സ്നേഹവും അനുഗ്രഹവും നിറഞ്ഞ ഈശോയോടപേക്ഷിച്ചവരിൽ ആരുംതന്നെ നിരാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

പക്ഷെ "ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളും കടങ്ങളും ഞങ്ങളോടുക്ഷമിക്കേണമെ; പരീക്ഷയിൽ ഞങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തരുതെ" എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുക മാത്രം ചെയ്താൽ, നമ്മൾ സകല തിന്മകളിൽ നിന്നും വിമുക്തരായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നതു മഹാബുദ്ധിതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പാപം കൂടാതെ ജീവിക്കുന്നതിനു ദൈവപ്രസാദം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. എന്നാൽ നാം എത്രകണ്ടു് അതിനോടു സഹകരിക്കുന്നുവൊ, അത്രകണ്ടു് അതു നമ്മിൽഫലപ്രദമായിത്തീരും. ദൈവപ്രസാദാനുസരണം യത്നിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ സകല പ്രവൃത്തികളും സമ്മാനാർഹങ്ങളും വിജയപ്രദായകങ്ങളും ആയിഭവിക്കും. മനുഷ്യന്റെ സഹകരണംകൂടാതെ അതു തനിച്ചു സാധാരണമായി ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. ഇക്കാരണത്താലാണു മനുഷ്യൻ അവന്റെ നന്മതിന്മയുടെ നാഥനാണെന്നു പറയുന്നതു. നേരായ മനസ്സാക്ഷിക്കു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതാ

ണല്ലൊ തിന്മ. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു നാം തുനിയുന്നതു പ്രാപഞ്ചികസന്തോഷങ്ങളുടെ ആകർഷണം മൂലമാണു്. ആകയാൽ ഈവക സന്തോഷങ്ങളുടെ വശീകരണശക്തിയെ ജയിക്കുന്നതിനു പിഡക്കുമാത്രമെ സാധിക്കയുള്ളുവെന്നു സിദ്ധം.

പ്രഥമ ദൃഷ്ടിയിൽതന്നെ, ഞെരുക്കങ്ങളേയും സങ്കടങ്ങളേയും ഒരു ശാപമായിട്ടല്ല നാം കരുതേണ്ടതു്. പിന്നയോ സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനായ ഒരു പിതാവു നമുക്കു തരുന്ന വിലയേറിയ ഔഷധമായിട്ടത്രെ. ദൈവം നമ്മെ അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പിതാവായതുകൊണ്ടു, നമ്മുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിപരീതമായിരുന്നാലും തന്റെ വിലതീരാത്ത സഹായങ്ങളായ പിഡകളെ നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ തനിക്കു കഴിയുകയില്ല. നമ്മുടെ കൃത്യനിർവഹണത്തിനും, പുണ്യസമ്പാദനത്തിനും, യോഗ്യതയ്ക്കും, സ്ഥിതിയ്ക്കും ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നൽകിയ ദൈവം ആദാനത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ആപത്തുകളെ അകറ്റുന്നതിനാവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങളെ നിരാകരിക്കുമെന്നോ? പാപം ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശക്തി നമ്മിൽ ഉണ്ടു്. ഈ പ്രോത്സാഹനത്തെ തടഞ്ഞു നിർത്തുന്നതിനു് അനുയോജ്യമായ ഒരു കരുവും നമുക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലെ? രണ്ടും തുല്യശക്തിയോടു കൂടിയിരിക്കേണ്ടതും ന്യായംതന്നെ. ഭോഗാസക്തി നമ്മെ ഭയപ്പെടുത്തുകയും നാശഗർത്തത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നമ്മെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതും രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തിൽ നടത്തുന്നതും ദുഃഖവും പീഡയും അല്ലാതെ മറ്റെന്താണു്?

സുഖാസക്തി മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ ഉറച്ചു വേരുന്നിക്കിടക്കുന്നു. എന്നാൽ സാക്ഷാൽ സൗഭാഗ്യം എന്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നും അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമേതെന്നും അറിയാതെയും, അറിഞ്ഞിട്ടും അറിവനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാതെയും, മനുഷ്യർ ലൗകിക സന്തോഷങ്ങളിൽ മുഴുകി കാലം കഴിക്കയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. പൂർണ്ണനിർമ്മലതയിലായിരുന്ന ആദിമാതാപിതാക്കന്മാർപോലും ഏദൻതോട്ടത്തിൽ വച്ചു സർപ്പത്തിന്റെ പ്രേരണയ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു ദൈവകല്പനയെ ലംഘിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര ബലഹീനരായിരുന്നു. ഇങ്ങ

നെയെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്ഥിരിയെന്തു? മൂശിയ ആശകൾക്കും, ശാരിരിക പ്രേരണകൾക്കും വശംവദനായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ സാക്ഷാൽ അശക്തൻതന്നെ. ഒരു പരിശുദ്ധ മനസ്സാക്ഷിയിൽ സ്പീകായ്മായി തോന്നുന്നവയെ നമ്മുടെ മനസ്സും ചിലപ്പോൾ സംശയം കൂടാതെ ഉപേക്ഷിച്ചേക്കാം. വഞ്ചനനിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലോകം തിന്മയിലേയ്ക്കു നമ്മെ ആകർഷിക്കുകയല്ലെ ചെയ്യുന്നതു!

ഇങ്ങനെ ആപൽക്കരമായ ഒരോപരിക്ഷ മനുഷ്യനെ നിഴൽ എന്നപോലെ എപ്പോഴും അനുഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഏതു വിധത്തിലുള്ള ഉപകരണങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചാൽ നമ്മെ വശീകരിക്കാമെന്നു ശത്രുവിനു നല്ലപോലെ അറിയാം. അഹംഭാവത്തെ നാം ജയിക്കുമ്പോൾ ഉടൻ ശാരീരിക ദുരാശകൾ നമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇവയേയും നാം തള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ മടി, ധനാശ മുതലായവ നമ്മെ വഞ്ചിക്കുന്നതിനു ഒരുങ്ങിയേക്കാം. തുടർച്ചയായുള്ള ഈദൃശയുദ്ധം പലപ്പോഴും അപജയമാണു മനുഷ്യനു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്. ബലമേറിയ കോട്ടയായ മനസ്സാക്ഷിയെ തകർക്കാതെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ എത്ര മുരുക്കം! "നീതിമാൻ പിഴെച്ചത്തിൽ ഏഴുപ്രാവശ്യം പിഴയ്ക്കുന്നു" എന്നുള്ള നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ ഇത്തരുണത്തിൽ സ്മരിയ്ക്കുന്നതു തന്നെ. "നമുക്കു പാപമില്ലെന്നു നാം ഭാവിക്കുന്നെങ്കിൽ നാം നമ്മെതന്നെ വഞ്ചിക്കുന്നു. സത്യം നമ്മിൽ ഇല്ലാ" എന്നുള്ള വി. യോഹന്നാന്റെ വാക്യങ്ങളും ഈ വാസ്തവത്തെതന്നെ വിശദപ്പെടുത്തുന്നില്ലെ? "അരുപിക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിലും ജഡം ദുർബലമാണു്" എന്നു നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്യുന്നതും ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചാകുന്നു. "പക്ഷെ, എന്റെ മനസ്സിന്റെ പ്രമാണത്തിനു വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നതും, എന്റെ അവയവങ്ങളിലുള്ള പാപത്തിന്റെ പ്രമാണത്തിനു് എന്നെ ബന്ധിക്കുന്നതുമായ വേറൊരു പ്രമാണത്തെ എന്റെ അംഗങ്ങളിൽ ഞാൻ കാണുന്നു" എന്നു വി. അപ്പൊസ്തോലനും ഇതേസംബന്ധിച്ചു പറയുന്നു. (റോമ. ൭-൨൩)

തിന്മയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന അല്പസുഖം മാത്രനേരം കൊ

ണ്ടു, മനസ്സിന്റെ തിരാത്ത ദുഃഖമായി പകരുന്നില്ലയോ? കുറക്കാരനായി ജയിലിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരാൾ അവിടത്തെ ദുസ്സഹമായ വിഷമതകളെ അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തു നിന്നും മോചനം ലഭിക്കുന്നതിന് എപ്രകാരം ഉൽസുകനായിരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരം ദുരാശകളുടെ ബന്ധനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു പാപി തന്റെ അന്തഃകരണ ശാസനയെ അറിയുകയും അവയെ നിഗ്രഹിക്കുകയും, തന്നെത്തന്നെ നിഷ്പക്ഷമായി വിധിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, പാപ വിമോചനത്തിനുൽക്കണ്ഠാപൂരിതനായി ഭവിക്കുന്നു. ഇയാൾക്കു പീഡയല്ലാതെ വേറെ രക്ഷാമാർഗ്ഗമില്ല. മനുഷ്യനു പ്രകൃത്യാതന്നെ തിന്മയിലേയ്ക്ക് ഒരു ചാച്ചിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു പരിക്ഷാസമയത്തു സ്വയംനിഗ്രഹമാകുന്ന രക്ഷാകവചത്തെ അവൻ ധരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവസാനം വിജയിയായി പരിണമിക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. ജഡികമോഹത്താൽ ശരീരം നമ്മെ ഞെരുക്കുന്നെങ്കിൽ പീഡാജനകമായ ജോലിയും അരോചകമായ മറ്റു ഞെരുക്കങ്ങളും മാത്രമെ ശരീരത്തെ നല്ല ക്രമത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുകയുള്ളൂ.

പാപകൂപത്തിൽ വീണു കിടക്കുന്നവർക്കും അവരുടെ പാപപരിഹാരത്തിനായി പീഡ സഹിക്കുകയല്ലാതെ വേറെ പോംവഴി ഒന്നുമില്ല. എത്രകൂടുതൽ ശ്രദ്ധയോടും, സന്തോഷത്തോടും, നന്മനസ്സോടുംകൂടി പീഡയും ദുഃഖവും നാം സഹിക്കുന്നുവോ, അത്ര വേഗത്തിൽ നാം തിന്മയിൽ നിന്നു പിന്മാറുകയും പുണ്യത്തിൽ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. കൂടാതെ, കഷ്ടാരിഷ്ടതകൾ പാപഘോരത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനും, സുഖാനുഭവങ്ങളോടു വെറുപ്പുവരുത്തുന്നതിനും നമ്മെ വളരെ സഹായിക്കുന്നു. പീഡിതർ പാപത്തിൽ നിന്നും വിമുക്തരായി ജീവിതം കഴിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ പാപത്തിന്റെ കാരണങ്ങളേയും അവയുടെ അവസരങ്ങളേയും പൂർണ്ണമനസ്സോടും, ശക്തിയോടുംകൂടി വെറുക്കുകയും, ഈശോയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനു സ്വന്തശരീരത്തെ നിഗ്രഹിക്കുകയും ക്ഷണമാത്രമായ സന്തോഷത്തെ സ്വാത്മനാ പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പക്ഷെ ഈ പീഡാസന്ദേശത്തെ പലരും മറന്നു കളയുന്നു എന്നു് അവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നും തെളിയുന്നു. പിഡവഴ്യായുള്ള പാപപരിഹാരമാഗ്രഹം പലർക്കും ഇനിയും അജ്ഞാതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അമിതമായ സുഖഭോഗാസക്തി കാരണത്താൽ ശ്രേഷ്ഠമായ ക്രൈസ്തവ മതതത്വത്തിൽ പലരും ചെന്നെത്തുന്നില്ല. മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലെ തപസ്സിന്നടുത്ത ജീവിതം ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേവലം അനാവശ്യമായിട്ടാണ് ഇക്കൂട്ടർ കരുതിപ്പോരുന്നതു്. ഈ തത്വത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്ന ചുരുക്കം ജനങ്ങൾക്കും അവരുടെ ജീവിതക്രമത്തെ ഈ തത്വത്തോടു് അനുസൃതമാക്കുന്നതിനു പ്രയാസം തോന്നുന്നു. പരീക്ഷകളെ ജയിക്കുന്നതിനും, പാപത്തിന്റെ ഗതിയെ തടയുന്നതിനും സങ്കടങ്ങൾ ഉപയുക്തങ്ങളാണെന്നു് ഇവർ ആന്തരികമായി തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കുമെങ്കിലും, എളിമ, ക്ഷമ, സഹനം മുതലായവ വെറും അർത്ഥശൂന്യങ്ങളായിട്ടേ വിഷമഘട്ടങ്ങളിൽ ഇവർ കരുതുന്നുള്ളൂ. ഈ ആളുകൾ സന്തോഷാവസരങ്ങളെ ഒരിക്കലും സമനസ്സാ ഉപേക്ഷിക്കുകയൊ, സന്താപാവസരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ ഈ ഉദ്യമം വെറും വ്യർത്ഥമായിട്ടത്രെ അവർ കരുതുന്നതു്.

എന്നാൽ ദയാനിധിയായ ദൈവം തന്റെ അനന്തജ്ഞാനത്താൽ, കാലത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ സംഭവിപ്പാനിരിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടരുടെ പരമാബദ്ധത്തെ, മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞു് ഇതിനു തന്റെ പരിപാലനാമാഹാത്മ്യത്താൽ ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു്, തിരുമനസ്സായി. ലോകജീവിതത്തിലെ ഓരോ സംഭവങ്ങളേയും, സങ്കടങ്ങളിൽനിന്നും വേർപെടാതെ ഇരിക്കത്തക്കവിധത്തിലത്രെ താൻ ക്രമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഇവയിൽ നമ്മുടെ സംരക്ഷണത്തിനുപയുക്തമായവയെ താൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു, നമുക്കു യാത്രയാക്കുന്നു. നമ്മുടെ നന്മനസ്സോടുകൂടിയുള്ള സ്വീകരണമത്രെ താൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. ഈവിധമുള്ള പീഡാസ്വീകരണം നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഭരാഗ്രഹങ്ങളെ തടയുകയും പാപോദ്യമങ്ങളെ ഫലശൂന്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ആ ഞെരുക്കങ്ങളെ നാം നിരസ

ക്കുകയാണൊചെയ്യേണ്ടതു"? അഥവാ അവയെ രക്ഷാമാഗ്ഗങ്ങളായി പ്രശംസിക്കണമോ?

ഒരുപക്ഷെ അല്പവിശ്വാസികൾ ഇങ്ങനെ ശഠിച്ചേക്കാം. ഞാൻ ദൈവത്തോടു എന്താണു ചെയ്യുന്നതു"? ദൈവത്തെ ഞാൻ ആരാധിക്കയും തനിക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നില്ലെ? പാപഭാരം എന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ കലക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒരപരാധകനോടെന്നവണ്ണം ക്രൂരമായിട്ടത്രെ ദൈവം എന്നോടുവത്തിക്കുന്നതു. ഇങ്ങനെ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത കുറങ്ങൾക്കു ദൈവം എന്നെ ശിക്ഷിക്കുന്നു. സൗഭാഗ്യത്തിൽ നിന്നും ദൗർഭാഗ്യത്തിലേയ്ക്കു് എന്നെ തള്ളിയിടുന്നു. എന്നുവേണ്ടാ, സകല ആശ്വാസകാരണങ്ങളേയും എന്നിൽ നിന്നുനീക്കി; ദൈവം എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ ഹൃദയത്തെ അതികഠിനമായി ക്ലേശിപ്പിക്കുന്ന കൈപ്പു നിറഞ്ഞ പനപാത്രത്തെ എനിൽ നിന്നും അകറ്റുമായിരുന്നില്ലെ? എന്റെ ഹൃദയതാപത്തെ നിക്കുമായിരുന്നില്ലെ? ദൈവം എത്ര ക്രൂരൻ. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ ദൈവം ഉണ്ടോ?"

യഥാർത്ഥത്തിൽ സർവ്വനന്മസ്വരൂപിയും പരമദയാലുവും സ്നേഹ മൂർത്തിയുമായ ഒരു ദൈവം സ്വർഗ്ഗത്തിലുണ്ടെന്നു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുതന്നെ വേണം. ഈ സത്യത്തെ നിഷേധിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. നിങ്ങൾ നിർമ്മലനെന്നും നിങ്ങളെ ദൈവം സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നും നിങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷെ ഇവരണ്ടും ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ എന്തിനായിട്ടു ദൈവം നിങ്ങളെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. സ്വല്പ കാലത്തേയ്ക്കു ക്ഷമിക്കുക. നിങ്ങളുടെ നേർക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ നാശമില്ലാത്ത ഫലം സമയത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ നിത്യമായി നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കും. വ്യസനങ്ങളുടേയും കഷ്ടാരിഷ്ടതകളുടേയും രൂപത്തിൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ നന്മ പരിപൂർണ്ണമായിട്ടു് അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു സമയമുണ്ടാകും. അതുവരെ സകല പരീക്ഷകളും പീഡകളും നിത്യസൗഭാഗ്യം കിട്ടുന്നതിനുള്ള ഉത്തമ പോംവഴികളാണെന്ന ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇവയ്ക്കു വിപരീതമായി വിശ്വസിക്കുന്നതു, പുണ്യസമ്പാദ

നത്തിനുള്ള ആവശ്യം, ആത്മാവിന്റെ അമരത്വം, ശരീരത്തിന്റെ വിണ്ടെയർപ്പ മതലായവയെക്കുറിച്ചുള്ള അവിശ്വാസം മൂലമാണ്, സൂചക്കേട്ട്, അംഗച്ഛേദനം, നിരാശ, ദുഃഖാശം മുതലായവ തൽക്കാലത്തേയ്ക്കു അപരിഹാര്യവും നാശോൻമുഖവുമായി തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ഈ സംഭവങ്ങളിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന ശക്തിഎന്താണെന്നു കാലക്രമത്തിൽ സ്പഷ്ടമാകാതിരിക്കയില്ല. ഉദാഹരണമായിപ്പറഞ്ഞാൽ സ്നേഹിതന്റേയൊ ഭാര്യയുടേയൊ സഹോദരന്റേയൊ അപ്രതീക്ഷിതമായ മരണം ഒരുവനെ നിരാശാഗർത്തത്തിൽ തള്ളിയിട്ട എന്നുവരാം. പക്ഷെ, ആ സംഭവം തന്റെ ജീവിതത്തിന് ആവശ്യമായ ഒരു മാർഗ്ഗദർശനമാണെന്നു പിന്നീട അവനു ബോധ്യപ്പെട്ടേക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരുവന്റെ ജീവിതക്രമത്തെ നവീകരിക്കുന്നതിനും, ആപത്തുകളെ ഒഴിക്കുന്നതിനും, സ്വതന്ത്രവും മതപരവുമായ സ്വഭാവത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും തദ്ദേശ സംഭവങ്ങൾ കാരണങ്ങളായിത്തീരുന്നു.

"നീ സഹിച്ച പീഡകൾ ഭ്രതകാലമാകുന്ന തിരമാലകളിൽ മരഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ അവ നിനക്കു സന്തോഷപ്രദായകങ്ങൾ തന്നെ" എന്നുമഹാനായ കാർലൈൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ഇത്തരുണത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. ഈ വിധത്തിലുള്ള പീഡകളിൽ പാരത്രികവും, അവശ്യവും ആയ എതൊരധികംനന്മ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നു നി അറിയുന്നില്ല. ബുദ്ധി ക്രമമായി വികസിച്ചു വിവേകം വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി മാത്രമെ ഇവയെ ശരിയായി നാം ഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളു.

ഒരു പിതാവിനെപ്പോലെയാണു ദൈവം നമ്മോടു പെരുമാറുന്നതെന്നു മനുഷ്യൻ പലപ്പോഴും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ദൈവമോ എന്നാൽ നിസ്സീമമായ സ്നേഹത്തോടെ നമ്മെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. ഭാവികാലം ദൈവത്തിന് അവസാനമില്ലാത്ത വർത്തമാനകാലമായതുകൊണ്ടു നാം കണ്ടറിയാത്തവകൂടേയും തന്റെ മുമ്പിൽ വിശദമായി കാണപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ നമ്മുടെ നാശത്തിനു കാരണമായേക്കാവുന്ന സന്തോഷങ്ങളേയും മൈത്രീബന്ധത്തേയും നമ്മി

ൽ നിന്ന് എടുത്തുകളയുന്നു. മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ നിത്യഭാഗ്യത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി, നമ്മുടെ ഉദ്യമങ്ങളെ ഫലമില്ലാതാക്കുകയും ആരോഗ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുകയും സങ്കടങ്ങൾക്കു നമ്മെ അധീനരാക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം.

വിവേകജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയുടെ പക്കൽനിന്നും വിവേകിയും ബുദ്ധിമതിയുമായ തന്റെ മാതാവ്, കുട്ടിയുടെ കോപത്തേയോ, വ്യസനത്തേയോ ഗണ്യമാക്കാതെ ആപൽക്കരവും ഭയജനകവുമായ സാധനങ്ങളെ നിഷ്കരുണം മാറ്റുന്നെങ്കിൽ, ഈ പ്രവൃത്തി ആ ജനനിക്കു തന്റെ ശിശുവിന്റെ നേർക്കുള്ള സ്നേഹാതിരേകം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെയെന്തുകൊണ്ടാണ്? മാതാവിന്റെ പ്രവൃത്തി എത്രയോ ഉത്തമവും സന്ദർഭോചിതവുമാണെന്ന് ആ കുഞ്ഞു തൽക്കാലം ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ബാഷ്പകണങ്ങൾ കുട്ടിയുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു പൊഴിഞ്ഞുവീഴുന്നു. പക്ഷെ, കുട്ടിയുടെ ശ്രദ്ധ മറ്റുകായ്ങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ കരച്ചിൽ നിറുത്തുന്നു. സപ്തസ്ഥനും നമ്മുടെ പിതാവുമായ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളല്ലെ നാം വിവരം? നമുക്കു നേരിടുന്ന സകല കഷ്ടാരിഷ്ടതകളും, മുൻ പ്രസ്താവിച്ച മാതാവു കുട്ടിയുടെ നേർക്കെന്നപോലെ കരുതി, നമ്മുടെ പിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തെ നാം ദൃഢീകരിക്കുകയും, പീഡകളേയും, സങ്കടങ്ങളേയും സഹിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു ന്യായമല്ലയോ?

രാത്രികാലങ്ങളിൽ, ഉഗ്രമായി പ്രജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദീപത്തിന്റെ പ്രകാശത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട്, അഗ്നിക്കിരയാകുന്ന ശലഭങ്ങൾ കണക്കെ, ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലങ്ങളായ ഭൗമിക വസ്തുക്കളുടെ താല്ക്കാലിക ശോഭയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട നാമേവരും നാശഗർത്തത്തിൽ വീണു നശിക്കുന്നതിനു ഇടവരുന്നു. എന്നാൽ, അവസരോചിതമായി ഉണ്ടാകുന്ന നല്ല വിചാരങ്ങളേയും, ഉത്തമമനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രേരണകളേയും വകവയ്ക്കാതെ നാശകൂപത്തിലേയ്ക്കു വീണ്ടും പാഞ്ഞോടുന്ന നമ്മെ ആപൽഘട്ടങ്ങളിൽനിന്നും നിനച്ചിരിക്കാത്തവിധത്തിൽ തന്റെ അതിശയനീയമായ പരിപാലന വഴിയായി ദൈവം നമ്മെ രക്ഷിച്ചു ഈ

ഹിക്കാത്ത പുതിയ മാറ്റങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടുന്നതു മനസ്സിലാക്കുന്നവർ എത്ര ചുരുക്കം!! ആയതിനാൽ പ്രസ്തുവിത സത്യത്തെ അറിഞ്ഞു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്ന നമുക്കെങ്കിലും ആപത്തുകാലങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ പറയാം. "ദൈവം സകലതും അറിയുന്നു! തന്റെ സമ്മതം കൂടാതെയൊന്നും സംഭവിക്കുകയില്ല! തന്റെ തിരുനാമം മഹത്വപ്പെടട്ടെ! തന്റെ തിരുമനസ്സു് എല്ലാറ്റിലും നിറവേറട്ടെ! ഞാൻ കാണുന്നും ഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല; എങ്കിലും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചാരാധിക്കുന്നു."

വിചാരിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ദുഃഖം നമ്മുടെ ഹൃദയവേദിയെ പിളർക്കുമ്പോൾ നമുക്കു് ആവലാധിപ്പെടാതിരിക്കാം. വിശിഷ്യ, അങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങളെ യഥാർത്ഥാനുഗ്രഹങ്ങളായി നമുക്കു കരുതാം. നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കായിട്ടാണെന്നുള്ള ബോധത്തോടും, അനന്തരണത്തോടും, ഉള്ളിനടുത്ത സന്തോഷത്തോടും അവയെ സ്വീകരിക്കാം. സ്വാർത്ഥതല്പരതയോടുകൂടി നാം ഒരിക്കൽ അനുഭവിച്ച സന്തോഷം അപകടത്തിനു കാരണമായിയെന്നു നമ്മുടെ അനുഭവം നമ്മോടു ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ആകയാൽ, ശരീരസുഖം, ധനം, ബഹുമാനം, മൈത്രീബന്ധം മുതലായ ദാനങ്ങൾ പരമകാരുണികനായ ദൈവം നമ്മിൽനിന്നു് എടുത്തിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ; ആ പ്രവൃത്തി നമ്മുടെ ഭാവിഗുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് ആ അനന്ത നന്മയെ നാം അധികമധികം സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേവലം നിഷ്ക്കളങ്കന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ഈലോകത്തിൽ എത്ര ചുരുക്കം! താൻ ഒരിക്കലും പാപം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു സധൈര്യം പറയാൻ ആർക്കുസാധിക്കും? കർത്തവ്യമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ഒരിക്കലും വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ലാത്തവനാര്? ശിക്ഷയ്ക്കു് അർഹനല്ലെന്നോ, പരിഹാരത്തിനാവശ്യമില്ലെന്നോ പറവാൻ ആർക്കാണു പ്രാപ്തിയുള്ളതു്? അനന്ത നീതിയോടുള്ള കടപ്പാടു് ഓർക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഓരോനിമിഷത്തിലും ഭയത്തോടെ ജീവിക്കേണ്ടതല്ലെ? എന്നാൽ അശുഭയം ദുഃഖത്തേയോ, രോഗത്തേയോ, അവമാനത്തേയോ, കുറിച്ചുള്ളതല്ല, പിന്നെയോ മനുഷ്യ പ്രകൃതിയെ കവിഞ്ഞ സൗഭാ

ഗ്രന്ഥത്തെ പരാമർശിച്ചുള്ളതാകുന്നു.

ദൈവപരിപാലനയുടെ വിസ്മയനീയമായ ക്രമം ഒരുപക്ഷെ പലർക്കും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായി തോന്നിയേക്കാം. പാമരന്മാരെ ഈ നിയമം അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കുന്നു. യാഥാർത്ഥജ്ഞാനികളേയോ എന്നാൽ അതു സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരണം, നിരന്തരമായ ലൗകിക ഭാഗ്യം പരലോകത്തിലുണ്ടാകിനിരിക്കുന്ന നിത്യനാശത്തിന്റെ ഒരടയാളമായി അവർ പരിഗണിക്കുന്നു. ദുർജ്ജനങ്ങളുടെ ഐഹികൈശ്വര്യം സജ്ജനങ്ങൾക്കു പലപ്പോഴും ഒരു പ്രതിബന്ധംതന്നെ. സത്തുക്കൾ, അവരുടെ സൽപ്രവൃത്തികളാൽ പ്രാപിക്കുന്ന ലൗകിക ബഹുമാനാദി സന്തോഷങ്ങൾ; അസത്തുക്കൾ അവരുടെ അധർമ്മപ്രവൃത്തികളാൽ സാധിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു് അത്ഭുതാവഹമാണ്. ലോകത്തിൽ കൃത്യബോധമില്ലാത്തവർക്കു വിജയവും, നീതിയേക്കാൾ അനീതിക്കു പ്രതിഫലവും, ധർമ്മത്തേക്കാൾ അധർമ്മത്തിനു പ്രാബല്യവും സിദ്ധിക്കുന്നതു നാം സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന ഒരു വസ്തുവമാണല്ലൊ. ദുഷ്ടന്മാർ ശക്തിപ്പെടുമ്പോൾ ദൈവനീതി എവിടെയെന്നു മനുഷ്യർ ചോദിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ക്രൈസ്തവ തത്വശാസ്ത്രം നമുക്കു് ഈ ചോദ്യത്തിനു ശരിയായ സമാധാനം തരുന്നുണ്ടു്. ദൈവനീതി വെളിപ്പെടുന്നതു് ഏതുയും യുക്തിയുക്തമായ വിധത്തിലത്രെ. ദുർജ്ജനങ്ങൾ ഈലോകത്തിൽ വിജയികളായിത്തീരുന്നതിനു ദൈവം അനുവദിക്കുന്നതു, ഭാവിജീവിതത്തിൽ തന്റെ അനന്തനീതിക്കനുസരണമായി അവരെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു്. ദുർജ്ജനങ്ങളാണെങ്കിൽത്തന്നെയും, അവരുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ചെയ്യുന്ന സൽപ്രവൃത്തികൾക്കു പ്രതിസമ്മാനം കൊടുക്കേണ്ടതും ദൈവനീതിയല്ലേ? അങ്ങനെയുള്ള പ്രതിസമ്മാനം ഏതു വിധത്തിലെങ്കിലും ദൈവം കൊടുക്കാതിരിക്കയില്ല. ഒരുവന്റെ സകല പ്രവൃത്തികളും ചീത്തയായി ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല. അതു ദൈവം പരിപൂർണ്ണമായി അറിയുന്നു. ആകയാൽ അവരുടെ പാപത്തിന്റെ ഘോരമായ കണക്കു് അവരോടു് ആവശ്യപ്പെട്ട

ന്നതിനുമുമ്പ് അവരുടെ സൽപ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം സ്വല്പകാല ത്തേയ്ക്കു മാത്രമെങ്കിലും അനുഭവിപ്പാൻ അനുവദിക്കുന്നതു നിരീത ന്നെ. തന്നിമിത്തം ഇഹലോകത്തിൽ സർവ്വപ്രകാരേണയും വിജ യിയായിത്തീരുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി അസൂയ പ്പെടുകയല്ല വേണ്ടതു്; പിന്നയോ അനുശോചിക്കയത്രെ. എ ന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവം അങ്ങനെയുള്ളവനെ ഉപേക്ഷിച്ചിരി ക്കുന്നു. അവന്റെ നെറ്റിയിൽ നാശത്തിന്റെ അടയാളമത്രെ കാണുന്നതു. അവന്റെ പേരു "ജീവന്റെ പുസ്തക"ത്തിൽ രേഖ പ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവന്റെ സ്വർഗ്ഗം ഭ്രലോകംതന്നെ.

നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ദുഃഖിഷ്ടതകളാകുന്ന കുന്തത്താൽ എ പ്പോഴും കുത്തി വേദനപ്പെടുത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഭാ വിസൗഭാഗ്യത്തിനായി നാം വിളിക്കപ്പെട്ടവരാകുന്നുവെന്നുള്ളതി നു് അതു തെറ്റാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരടയാളമാകുന്നു. നിത്യവിധിക ത്താവു ഭ്രമിയിൽവച്ചുതന്നെ നമ്മെ ശോധന ചെയ്യുന്നു. ഇപ്പോൾ നമ്മോടു കർശനമായി പെരുമാറുന്നതു് ആശാസ്യമായ ലക്ഷണ മാണു്. നമ്മുടെ ദുഷ്ട വിചാരങ്ങളോടേയും, വചനങ്ങളോടേയും പ്ര വൃത്തികളോടേയും, ഒരു ശരിയായ കണക്കു നമ്മോടുതന്നെ ചോദി ക്കുന്നതിനും, തദ്വാരാ നമ്മെത്തന്നെ മരണത്തിനു തയ്യാറാക്കുന്ന തിനും അതു നമുക്കു് അവസരം നൽകുന്നു. അവസരോചിതമാ യ ഉപകരണങ്ങളാൽ നമ്മെ തന്നെ നാം ഒരുക്കുന്നെങ്കിൽ ദൈ വത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതിനും നാം യോഗ്യരായി ഭവിക്കും. സങ്ക ടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ നാം ദുഃഖിക്കുന്നുവെങ്കിലും ആ അവസരങ്ങളിലാണു നമ്മുടെ ഉത്തമശരണം പ്രത്യക്ഷപ്പെ ടേണ്ടതു്. അശുദ്ധമായ യാതൊന്നു് എവിടെ സ്ഥിരമായിരുന്നുവോ അവിടെ ദൈവകരുണാനിധി ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുവാൻ പാടില്ല. പീഡയെന്ന അഗ്നിയിലത്രെ ദൈവം ആത്മാവുകളെ പരിശുദ്ധ മാക്കുന്നതു്.

ലോകത്തെ വെടിഞ്ഞു പരലോകത്തെ പ്രാപിച്ച ആത്മാവു കളിൽ പലരേയും ദൈവം അത്യധികം സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇവർ തന്റെ അടുക്കലായിരിക്കുന്നതിനു താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

എന്നിരുന്നാലും കുറേക്കാലംകൊണ്ടു പീഡകളാലും സങ്കടങ്ങളാലും അവരെ ശുദ്ധമാക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മാവുകളിൽ അല്പമായ പാപക്കറ പോലും ഇല്ലാതാകുന്നതുവരെ അവരെ ആ സ്ഥിതിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു. ശുദ്ധീകരസ്ഥലം, ദൈവജ്ഞാനത്തിന്റേയും, നന്മയുടേയും, കരുണയുടേയും ഫലമായി ആത്മാക്കളെ നിർമ്മലമാക്കുന്നതിനു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഒരു മാർഗ്ഗമത്രെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിന്നു ഇങ്ങനെ ഒരു സ്ഥലം ദൈവം നിശ്ചയിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നേനെ? പാപപരിഹാരമെന്ന ആ മഹൽ കൃത്യം എങ്ങനെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു.? ദൈവസ്നേഹമാകുന്ന സുവർണ്ണശൃംഖലയാലത്രെ അവരുടെ പരമാത്മാവോടു് അവർ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അവിടെ അവർ ആലസ്യപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ അതു സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചാണു്. തങ്കം അഗ്നിമദ്ധ്യേ എങ്ങനെ ശോഭയേറിവരുന്നുവോ അപ്രകാരംതന്നെ അവിടെ ഓരോനിമിഷത്തിലും അവർ അധികമധികം ഭംഗിയുള്ളവരും ദൈവസാമീപ്യത്തിനു കൂടുതൽ യോഗ്യരും സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദത്തെ ഉപരിയുപരി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവരുമായിത്തീരുന്നു.

നമ്മുടെ ജീവിതകാലത്തു നമുക്കു നേരിടുന്ന ദുഃഖങ്ങളിൽ ആ ഭാഗ്യപ്പെട്ട ആത്മാവുകളുടെ മനഃസ്ഥിതിയാണു നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടതു്. നാം കടക്കാരാണെന്നും പാപികളാണെന്നുമുള്ള വാസ്തവവും മറന്നുകളയേണ്ടതല്ല. സങ്കടങ്ങളും ഞെരുക്കങ്ങളും ഇവയ്ക്കുതക്കൗഷധങ്ങളാകയാൽ അവയെ സസന്തോഷം നമുക്കു സ്വീകരിക്കാം. പുത്രനിൽവിശേഷമായ സ്നേഹത്തോടും അനുസരണത്തോടുംകൂടി ദുഃഖത്തിലേയ്ക്കു നമ്മെ കൈവെടിയുന്ന പിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു നമുക്കുപകാരസ്മരണ ചെയ്യാം. പിറുപിറുപ്പും വെറുപ്പും കൂടാതെ സങ്കടങ്ങളും പീഡകളും സഹിക്കാം. നമ്മൾ അപകടകരമായ അലസതയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതു കാരണത്താൽ നിഷ്ഫലയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള ജ്ഞാനവും ധൈര്യവും നമുക്കില്ലാതെയാകുന്നു. നമ്മുടെ ആത്മാവു നാശകൂപത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന സമയത്തു പെട്ടെന്നു മരണം നമ്മെ പിടികൂടിയെന്നു വ

ന്നേക്കാം. ആകയാൽ പലവിധത്തിൽ ദുഃഖങ്ങളാലും അരിഷ്ടതകളാലും അനുതാപത്തിലേയ്ക്കു നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്ന ദൈവത്തെ മഹത്പപ്പെടുത്തേണ്ടതല്ലയോ?

സമർത്ഥനും ദയാലുവും ആയ വൈദ്യൻ സന്ദർശിക്കുന്ന രോഗികളായ കുട്ടികളെപ്പോലെയാണു നമ്മുടെ സ്ഥിതിയും. അയാൾ കൊടുക്കുന്ന ഔഷധം വളരെ കൈപ്പു നിറഞ്ഞതുതന്നെ. പക്ഷെ അവ നമ്മെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനല്ലെ.? അയാൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന കരു വളരെ മൂർച്ചയുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ശരീരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന വ്രണത്തെ കീറി സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനായിട്ടല്ലെ അതു് അയാൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഈ വൈദ്യനെപ്പോലെയാണു ദൈവവും. ആകയാൽ വ്യസനങ്ങളും ഞെരുക്കങ്ങളും നമുക്കു ക്ഷമയോടെ സഹിക്കാം. ഈലോകം നമ്മോടു കരുണയില്ലാതെ പെരുമാറുന്നതായി നാം കാണുന്നെങ്കിൽ, നമ്മെ ദർശിച്ച സ്നേഹത്തോടുകൂടി പുഞ്ചിരി തൂകുന്ന ആകാശത്തെ നോക്കി നമുക്കു സമാധാനപ്പെടാം. പരീക്ഷകളെ നാം കൂടുതൽ സഹിക്കുന്തോറും നമ്മുടെ പാപവിമോചനത്തിനു കൂടുതൽ ഉറപ്പും നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇതുയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും, ദൈവപരിപാലനയുടെ വിധമെങ്ങനെയെന്നും ഇതു നീതീകരിക്കത്തക്കതായെന്നും നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. പീഡയുടെ പൊരുവിൽ ലോകത്തിലുള്ള സ്ഥാനംവരുതാണെന്നു മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രേരണയാൽ നമുക്കു സമ്മതിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും ഈ തത്വത്തെ വഞ്ചനയുടെയിനപ്പെടുന്ന ബുദ്ധിയും ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളും നിസ്സാരമാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നു. സത്യത്തേയും അസത്യത്തേയും, നീതിയേയും, അനീതിയേയും, സൽഗുണത്തേയും, ദുർഗുണത്തേയും കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തെ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ചാഞ്ചല്യം നമ്മിൽതന്നെയുണ്ട്. ഈ ഗതിയനുസരിക്കുന്നവർക്കു നന്മ, തിന്മയായിട്ടും, തിന്മ, നന്മയായിട്ടും തോന്നും. മാത്രമല്ല, മഹാകവി ഷേക്സ്പീയർ പറയുന്നതുപോലെ "യാതൊന്നും നല്ലതായിട്ടോ ചീത്തയായിട്ടോ ഇല്ല; മനുഷ്യന്റെ വിചാരമാണ് ഒരു സാധനത്തെ അങ്ങനെ ആക്കിത്തീർക്കുന്നതു്." എന്നെല്ലാം വിചാരിച്ചു തുടങ്ങും. ഈ മത

പ്രകാരം, സന്തോഷം നല്ലതു്; പീഡയോമോശം; അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ കൃത്യം സന്തോഷങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതിനും പീഡകളെ അകറ്റുന്നതിനുമായിരിക്കണം. ഇക്രൂട്ടർ അവരുടെ വിഗ്രഹങ്ങൾമുമ്പും പിമ്പും ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. അധഃപതനത്തിനു മുമ്പു് ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഭയത്തെ ദൂരികരിക്കുന്നതിനും, പിന്നീടു പറയുന്നതു് അവരുടെ അന്തഃകരണശാസനയെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണു്.

എന്നാൽ, ദൈവത്തിന്റെ വിശാലവും, സുസ്ഥിരവുമായ തിരുമനസ്സനുസരിച്ചു്, പീഡ, യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അതിന്റെ പ്രബലമായ അവകാശം എല്ലാ സ്ഥലത്തും, നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിക്കു് അതു, കൊണ്ടുവരുന്ന സന്ദേശത്തെ ഒരുവിധത്തിലും ഉപേക്ഷിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതുവഴിയായി നന്മതിന്മ അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്വതന്ത്രനായി സൃഷ്ടിച്ചതു് അവനെ കുലിനനും, ഉത്തമനും ആക്കാനാണെന്നു നമുക്കറിയാം.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നാം ഉപയോഗിക്കുന്നതനുസരിച്ചു നന്മയെന്നും, തിന്മയെന്നും ദ്വിവിധഫലങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്നതും നമുക്കനുഭവമാണല്ലൊ. നല്ല ഉപയോഗം പുണ്യത്തേയും, ദുരുപയോഗം പാപത്തേയും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനു്, തന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ മാറാതെയും, തന്റെ വേലയെ നശിപ്പിക്കാതെയും മനുഷ്യന്റെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അവനിൽനിന്നെടുത്തുകളയാൻ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ദുഷ്യഫലങ്ങളെ മാറുന്നതിനു ദൈവം ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായും മുൻകരുതലോടുകൂടിയും കഷ്ടാരിഷ്ടതകളെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

പീഡയും ദുഃഖവും സന്തോഷത്തിനെതിരായി യുദ്ധം ചെയ്യുകയും, സന്തോഷത്തിന്റെ ആകർഷണങ്ങളെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നു. എതിരായി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശത്രുക്കളോടു പോരാടി വിജയം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും, സുകൃതാഭ്യാസത്തിൽ സുസ്ഥിരമായ നിലനിൽക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധന്മാക്കും ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ ആവശ്യംതന്നെ. പൂർണ്ണമനസ്സോടുകൂടി നാം അനുഭവി

ച്ച സന്തോഷത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരം, പീഡയും ദുഃഖവും ഞെരുക്കങ്ങളും സന്തോഷത്തോടുകൂടി സഹിക്കുന്നതിലത്രെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഇക്കാരണത്താലാണു പീഡ, സംരക്ഷണത്തിനും സംശുദ്ധിക്കും ഉപയുക്തമായ ഒരുപകരണമെന്നു പ്രാരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്.

പീഡ, പുണ്യാഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള ഒരുത്തമോപകരണം.

നമ്മുടെ ജീവിതം ഉൽക്കൃഷ്ടപരമായ ഒരു പ്രയാണമത്രെ. ഒരിക്കലും അതു് ഒരേസ്ഥിതിയിൽ നില്ക്കുന്നില്ല; പിന്നെയോ എല്ലാ സമയവും മുമ്പോട്ടു് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുണ്യത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിനു പാപം ചെയ്യാതെയിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ, യഥാർത്ഥമായ സൽപ്രവൃത്തികളാൽ ആത്മാവിനെ അലംകരിക്കുകകൂടെ ചെയ്യണം. നമ്മുടെ ഒരു തോട്ടത്തിൽ വിതക്കുന്ന വിത്തു കിളുത്തു, തഴച്ചു വളർന്നു, പൂത്തു നല്ല ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു പ്രകൃതിശക്തികളുടെ സഹകരണം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നവല്ലോ. ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ ആത്മാവിലും—മർദ്ദിക്കപ്പെട്ട ദുരാശകളുടെ സ്ഥാനത്തു—സുകൃതബീജങ്ങൾ മുളച്ചു, വികസിച്ചു പുഷ്പങ്ങളും ഫലങ്ങളും, ഉണ്ടാകുന്നതിനു പീഡ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്.

ലോകരക്ഷകനായ മിശിഹായുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പു സുകൃതാഭ്യസനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ദുർഗ്ഗമങ്ങളും അപൂർണ്ണങ്ങളും ആയിരുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭത്തിൽ വിതക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിത്തുകൾ അന്നും ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെതന്നെ നല്ലവയായിരുന്നു. പക്ഷെ, നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തിരുരക്തത്തുള്ളികളായ മഞ്ഞിന്റെ കുറവു നിമിത്തം അവ പുഷ്പിക്കാതെയിരിക്ക മാത്രമല്ല, തിന്മകളാകുന്ന മുള്ളുകളുടെ ശക്തിയാൽ കാലക്രമത്തിൽ നശിക്കുകയും ചെയ്തു. ദിവ്യരക്ഷകന്റെ വരവിനു ശേഷമത്രെ അവയ്ക്കു പുനർജീവൻ ലഭിച്ചതു്. അവ നമ്മിൽ വികസിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ ലോക

ത്തിന്റെ രാജാക്കന്മാരും മഹാഭാഗ്യക്കാരും അല്പം മാത്രം താണവരും, സ്വതിബുദ്ധിമാന്മാരികളാൽ മുടിധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടവരും ആയിത്തീരുന്നതിനു പുറമെ, "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവു പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും പരിപൂർണ്ണരായിരിക്കുവിൻ" എന്നുള്ള നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ നമ്മിൽ അനുസരണമുള്ളവരായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

"നമുക്കു മനുഷ്യനെ നമ്മുടെ സാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കാം" എന്നു ത്രിത്വൈകദൈവം അരുളിച്ചെയ്തമാത്രയിൽ തന്നെ, നമ്മിൽ ജീവാപായം ചെയ്ത ദൈവിക സാദൃശ്യത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിനായിട്ടാണു, നാം ഇഹലോകത്തിൽ ജാതരായിരിക്കുന്നതു്. ഈ പരമാർത്ഥം നാം അറിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും കർത്തൃബോധമില്ലാതെ, നിസ്സീമമായ ദൈവികസാദൃശ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനു വിമുഖരായിത്തീരുമ്പോൾ മനസ്സാക്ഷിയുടെ കഠിനശാസന നമ്മെ ദണ്ഡകുലപ്പെടുത്തുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തെ അനുഭവമാക്കി പ്രവൃത്തികളെ നിയന്ത്രിക്കയത്രെ നമ്മുടെ കർത്തവ്യം. വിചാരവും വികാരവുമാകുന്ന ചിറകുകളിന്മേൽ ഉയർത്തപ്പെട്ടവരായ നാം ഉന്നതത്തിലേയ്ക്കു് ഉപരിഭൂപരി പറന്നടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വർലോകത്തിലത്രെ നമ്മുടെ ആദർശം നാം കണ്ടെത്തേണ്ടതു്. ഉന്നതങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവം നമ്മിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതിനു് നാം ഉന്നതത്തിലേയ്ക്കു കയറിയെങ്കിൽ മാത്രമെ സാധിക്കയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ ആരോഹണം യത്നമോ, ക്ഷീണമോ, പീഡയോ, സങ്കടമോ കൂടാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. നാശമില്ലാത്ത സൗന്ദര്യവും മഹിമയും ഭാഗ്യവും ലഭിക്കുന്നതിനു നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പും, ഹൃദയ പാരവശ്യവും, കണ്ണുനീരും ആവശ്യംതന്നെ. ഉന്നതത്തിലേയ്ക്കു നമ്മെ നിർബാധം കയറിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന എളുപ്പമായ ഗോവണിയത്രെ പീഡ. ഇതു് അകലത്തെ കുറയ്ക്കുന്നു. പീഡ എന്ന ഉത്തമവഴികാട്ടി നമ്മോടു കൂടെ ഉണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു് ആരോഹണം ചെയ്വാൻ സാധിക്കാത്ത ഉന്നത പ്രദേശങ്ങളില്ല. ആളുകളെ ധീരന്മാരും വേദസാക്ഷികളുമാക്കിയിട്ടുള്ളതും പീഡയല്ലാതെ മറെറന്താണു്? പീഡിതനല്ലാത്തവൻ എന്തുഗ്രഹിക്കുന്നു? അവന്റെ ഹൃദയാന്തർ ഭാഗ

ത്തു് എന്താണ്ടു്? ധൈര്യമോ ഭീരുത്വമോ, സ്വാർത്ഥതയോ നിസ്വാർത്ഥതയോ, കുലീനത്വമോ നിചത്വമോ? എന്താണു്?

നമ്മുടെ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഈ ഭാഗം ഗാഢമായി ചിന്തിക്കേണ്ട ഒന്നാണു്. എന്തെന്നാൽ ഇതു നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തെ സഹനത്താൽ വിശിഷ്ടമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. നമ്മിൽ കുടികൊണ്ടിരിക്കുന്ന അന്ധകാരത്തെനീക്കി പ്രകാശത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുകയാണല്ലൊ ഞെരുക്കങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ജീവിതത്തിലെ ഉന്നതങ്ങൾ ശ്രദ്ധികരസ്ഥലത്തിലെ കഷ്ടതകളെ കുറച്ചുകാണുന്നതിനുള്ള ഉത്തമ പോംവഴികളാണെന്നുള്ള തത്വവിചാരശൂന്യന്മാരായ ചിലർക്കു് അപലപനീയമായി തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അതു് അനിഷേധ്യമായ ഒരു സത്യമാകുന്നു. ഇതു് ആത്മസംസ്കരണത്തിനുള്ള ദൈവനീതിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്.

നമുക്കു് ഉർഗ്രഹമായിത്തോന്നുന്ന മനുഷ്യോല്പത്തിയെപ്പറ്റിസൃഷ്ടിപ്പിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഭാഗവും, ക്രിസ്തുമതത്തിനു പിൽക്കാലത്തു ലഭിക്കാനിരുന്ന മാഹാത്മ്യത്തെയും ക്ലിപ്തവ്യവസ്ഥയേയുംപറ്റി ചരിത്രമെന്നോണം വിവരിക്കുന്ന ഇസ്സയാസ് ദീർഘദർശിയുടെ പ്രവചനവും, രാജകീയ പ്രവാചകന്റെ സങ്കീർത്തനത്തിലുള്ള അനുതാപപ്രലപനങ്ങളും, വേദപുസ്തകത്തിനു് ഒരു ശ്രേഷ്ഠമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന ജോബിന്റെ പുസ്തകവും ഈ സത്യത്തെ സമ്മക്കായി സമർത്ഥിക്കുന്നു.

പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങൾക്കെതിരായി യത്നിക്കുന്ന നീതിമാനായ ജോബിന്റെ ചരിത്രത്തേക്കാൾ ഹൃദയസ്പർശകമായി മറെന്താണുള്ളതു്? അഗ്നി, വാൾ, കൊടുങ്കാറ്റു്, ആധിയായവ തുടർച്ചയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാരേയും, ഭൃത്യന്മാരേയും കൊല്ലുകയും, തന്റെ വസ്തുക്കളെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ആപത്തുകളിൽപ്പോലും ജോബു് ഭഗ്നാശയനാകുന്നില്ല; അക്ഷമനാകുന്നില്ല; പാപം ചെയ്യുന്നുമില്ല. "ദൈവംതന്നു ദൈവം എടുത്തു" എന്നു സ്വയം സമാശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. ആകയാൽ സാത്താൻ ദൈവത്തോടു പറയുന്നു. "മനുഷ്യൻ തന്റെ

ജീവനെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി അവനുള്ള സകലവും ഉപേക്ഷിക്കും. എന്നാൽ ക്ലേശങ്ങൾ അവന്റെ അസ്ഥിയേയും മാംസത്തേയും സ്പർശിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചുതന്നെ നിന്നെ അവൻ നിന്ദിക്കും" ഇതിനു ദൈവം സാത്താനോടു പറഞ്ഞതു് ഇപ്രകാരമാണു്. "ഇതാ അവൻ നിന്റെ കൈയിൽ. എന്നാൽ അവന്റെ ജീവനെ നിനശിപ്പിക്കരുതു്." ഉടൻ ആ ദുഷ്ടാത്മാവു ദൈവസന്നിധിയിൽ നിന്നുപോയി, അടിതൊട്ടു മുടിവരെ വ്യാപിക്കുന്ന വ്രണങ്ങൾ കൊണ്ടു ജോബിനെ പീഡിപ്പിച്ചു.

ഒരു ജീവച്ഛവം എന്നു പറഞ്ഞു ജോബിനെ സ്നേഹിതന്മാരും പരിഹസിച്ചു. അവർ അവനെ അറിഞ്ഞില്ല; ആരും അവനോടു സംസാരിച്ചുമില്ല. ചാണകക്കൂനിന്റെ മുകളിലിരുന്നു കൊണ്ടു ചീഞ്ഞ വ്രണത്തിൽ നിന്നൊഴുകിയിരുന്ന ചലീപ്പിനെ ജോബു് തുടച്ചുകളഞ്ഞിരുന്നു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷമ അപാരംതന്നെ. ആ സമയത്തു പോലും ദൈവപരിപാലനയുടെ സ്വഭാവാതിതമായ വചനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരങ്ങളിൽ നിന്നു നിർഗ്ഗളം നിശ്ചമിച്ചതു്. "ദൈവം തന്നു. ദൈവം എടുത്തു. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ഇതാ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ തിരുനാമം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതാകട്ടെ!! ദൈവം എന്നെക്കൊന്നാലും തന്നിൽ ഞാൻ ശരണപ്പെടും." തന്റെ മുഖത്തിൽ തറിക്കെ പറയാനുണ്ടായിരുന്നതു് ഇതുമാത്രമായിരുന്നു. തന്റെ പ്രവാചത്തിൽ ദൈവദൂഷണം അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. വെറുക്കത്തക്ക പ്രേരണകൾക്കു താൻ സമാധാനം പറയുന്നു. എങ്കിലും അവയെ താൻ ഒരിക്കലും ഭുജിക്കുന്നില്ല. ഇതു വിശിഷ്ടവും നമുക്കനുകരണീയവുമായ ഈ പെരുമാറ്റം കാരണത്താൽ സാത്താൻ തന്നെ തോറ്റോടുകയും, നിഗളികളായ മക്കളുടെമേൽ ദൈവം ജോബിനെ രാജാവാക്കി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു.

* * * *

ഇനി പ്രാചീന അക്കൈസ്സുവഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പിടിയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം എന്തെന്നു നമുക്കുനോക്കാം. മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ അനിതരസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും സകല കല

കളേയും ശാസ്ത്രങ്ങളേയും സംബന്ധിക്കുന്നതുമായ സ്മാരകചിഹ്നങ്ങളെ പൗരാണികലോകം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇക്കായ്ത്തിൽ യൂനായക്കാർ അദ്വിതീയരായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. മാന്ത്രിക സംരംഭങ്ങളിൽ അവർ നിസ്സീമർതന്നെ. യൂനായ ചിന്തകന്മാരുടെ ഇടയിൽ വിജ്ഞാനപ്രഭയെ വിതരണം ചെയ്തതുകാരണത്താൽ തന്റെ അനന്തരഗാമികൾ പ്ലേറോയെ "ദിവ്യപ്ലേറോ" എന്നു് അഭിസംബോധനംചെയ്തു. തന്റെ സമകാലീനന്മാരായ കൊത്തുപണിക്കാർ മനുഷ്യന്റെ ശരീരപ്രകൃതിയെ ചിത്രിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അദൃശ്യമായ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഭംഗിയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു പ്ലേറോ ഉൽസുകനായിരുന്നു. നിതിമാൻ സത്യത്തിനും നിതിക്കുംവേണ്ടി അടിക്കപ്പെടുകയും, പിടിച്ചുപറിക്കപ്പെടുകയും, ബന്ധിക്കപ്പെടുകയും, ഒടുവിൽ ശാന്തതയോടും സൗമ്യതയോടുംകൂടെ ഞെരുക്കങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ മരിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നു് ആ താത്വികൻ വിവരിക്കുന്നഭാഗം നമുക്കേവക്കും സുപരിചിതമാണല്ലൊ. "ലോകത്തിൽ, സാക്ഷാൽ നിതിമാനായിരിക്കുന്നതല്ല നിതിമാനായി കാണപ്പെടുന്നതാണ് ഏറ്റവുംനല്ലതു് എന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനു് അവർ ശ്രമിക്കുകയും അവനെ (നിതിമാനെ) കുരിശിൽ തറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." (They crucify him and try to prove that on this earth the best thing is not to be just, but to seem to be so!) ഈ ഭാഗം ജോബിന്റെപുസ്തകത്തിനു് ഒരു മുഖവുരയായി നമുക്കു പരിഗണിക്കാം.

പുറജാതിക്കാരുടെ ധിവിലാസവും, ആവിഷ്കരണമുള്ള വേദപുസ്തകത്തിന്റെ തത്വമാഹാത്മ്യവും തമ്മിൽ എത്രയോജിപ്പു്!!. ഗാഹൽത്താമലമുകളിൽ സംഭവിപ്പാനിരുന്ന അദ്ഭുതത്തെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം അവരുടെ ചിന്തകന്മാരും ഭീർഘദർശികളും വഴിയായി കണ്ടിരിക്കുമോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. പുരാതന ഗ്രീക്കുകാരും യൂദന്മാരും പിഡസുകൃതാഭ്യസനത്തിനു് എത്ര വിശിഷ്ടമായ ഒരുപകരണമെന്നു തെളിവായിഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. സകല പുണ്യങ്ങളും ഇതിന്റെ സാന്നിധ്യത്താൽ പ്രജ്വലമായി പ്രകാശിക്കുന്നു.

അതെ, പിഡ മാനുഷികശക്തികളെ ഭരിച്ച് ആത്മാവിനെ അലങ്കരിക്കുന്നു. കർത്താവിന്റെ തിരുശിരസ്സിനെ മൂടിവെച്ചിരുന്ന മുൾമുടി തന്നിൽനിന്നു നീക്കിയാലും താൻ ദൈവമായിരിക്കുമെങ്കിലും അതുള്ളപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നിടത്തോളം സ്നേഹം അതില്ലാത്ത അവസരങ്ങളിൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്നില്ല. തനിക്ക് ഇതിലും എളുപ്പമായവിധത്തിൽ ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാമായിരുന്നു. തന്റെ ദിവ്യ അധരങ്ങളിൽനിന്നു നിർഗ്ഗമിച്ച ഒരു വചനമോ, തിരുക്കണ്ണുകളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ഒരു തുള്ളിക്കണ്ണുനീരോ, തിരുശരീരത്തിൽ നിന്നൊഴുകിയ ഒരു തുള്ളിരക്തമോ നമ്മുടെ പരിത്രാണത്തിനു ധാരാളം മതിയായിരുന്നു. ഇസ്രായേൽജനം അത്യാശയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ മിശിഹാ പ്രബലനായ ഒരു രാജാവായിട്ടുവന്നു മഹിമയേറിയ ഒരു ഭരണത്താൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ തനിക്ക് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കാമായിരുന്നില്ലേ? ഇങ്ങനെ തനിക്കു നമ്മുടെ പാപത്തെ ഇല്ലാതെയാക്കുകയും, അതേസമയംതന്നെ തന്റെ മഹിമകൊണ്ടു ലോകത്തെ നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. പക്ഷെ തന്റെ സ്നേഹാതിരേകത്താൽ കുരിശിന്മേൽ കിടന്നുകൊണ്ടു മൃദുലവും ദുർബലവുമായ നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതയെ താൻനേടി. താൻ ലോകവിജേതാവായിരുന്നെങ്കിൽ, ലോകം തനിക്ക് അധീനമാകുമായിരുന്നേനേ; ക്ലേശതനായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ലോകം തന്റെമുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തിതന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇതാണു തനിക്ക് അധികം ഇഷ്ടം; നേരത്തേതന്നെതാൻ ഇതുപ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. "ഞാൻ ലോകത്തിൽ നിന്ന് ഉയർത്തപ്പെടുമെങ്കിൽ സകലത്തേയും എന്നിലേയ്ക്കു ഞാൻ ആകർഷിക്കും."

നമ്മുടെ അനുകരണത്തിനു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ആദർശം ഇതത്രെ. സാന്മാർഗ്ഗികോന്നമനത്തിന്റെ രഹസ്യവും ഇതുതന്നെ. ഈ സ്നേഹത്തിനു(ദൈവത്തിനു)വേണ്ടി നാം സഹിക്കയും മരിക്കയും ചെയ്യണം.

എന്നാൽ ഉന്നമനത്തിലേയ്ക്കും പരിപൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കും ഉള്ള റോഡ് ഇത്ര കിഴക്കാംതൂക്കായിരിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ട്? ദുഃഖം കൂടാതെ എന്തുകൊണ്ടു സാന്മാർഗ്ഗികമഹിമയെ പ്രാപിക്കാൻ പാടി

ല്ലാ? രക്തം ചിന്താതെ എന്തുകൊണ്ടു വിമോചനം ഇല്ല? ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ ഇവിടെ ഉൽഭവിച്ചേക്കാം.

ഈ ദുരചോദ്യങ്ങൾക്കു സുനിശ്ചിതമായ ഒരുത്തരം നൽകുന്നതിനു പ്രയാസമാണെങ്കിലും, ദുരിതങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയെന്നുള്ളതു ദൈവനിശ്ചയമെന്നും, അവ നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കായിട്ടാണെന്നും ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നിരുന്നാലും ഇതിനെ കുറേകൂടി വിശദീകരിക്കാം.

മനുഷ്യന്റെ സാന്മാർഗ്ഗിക മഹിമ സ്വപ്രധാനമായി അവന്റെ വിചാരങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യൻ ഒരു നിസ്സാരവസ്തുവാണ്. എന്നാൽ ഈ നിസ്സാരവസ്തു ചിന്തിക്കുന്നു. ഇതിനാലാണു രാജാവിന്റെ മുമ്പിലെ പ്രജയെന്നപോലെ ഭൂഗോളം മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിലായിരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സാകുന്നു അവന്റെ കിരീടം.

കണ്ടാലും!! ഒരുവിസ്മയം!! മനുഷ്യൻ സുഖദുഃഖങ്ങളാകുന്ന ശൃംഖലകളാൽ പ്രപഞ്ചത്തോടു ബന്ധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, അവന്റെ ഉൽകൃഷ്ടമായ ആദ്ധ്യാത്മിക വിചാരപരമ്പരകൾ ശ്രേഷ്ഠപ്രായങ്ങളായിത്തീരുന്നു. അവ, സ്വാർത്ഥതയുടെ ഇരുൾ നിറഞ്ഞ നിലവറകളിൽ അടയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശൂന്യത, മനസ്സുമുഴുവനും വ്യാപിക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ — മൂൾമുടികളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ഈശോയുടെ വില തീരാത്ത തിരുരക്തത്തിന്റെ അവകാശിയായ ഈ മനുഷ്യൻ— അവന്റെ നിസ്സാരമായ ബുദ്ധിയുടെ പ്രകാശത്താൽ മതിമറന്നു്, ഗർവിഷ്ഠനായി, വിശ്വാസമാകുന്ന സോപാനത്തിൽ കൂടെ പ്രവേശിക്കാതെ, സ്വബുദ്ധിക്കു് അതീതമായ ആദ്ധ്യാത്മിക കാര്യങ്ങളെ സങ്കുചിതമായ മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ സീമകളിൽ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണു ചർച്ചചെയ്യുന്നതു്. അവൻ സത്യത്തിന്റെ ചില അംശങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തനായെന്നു നടിക്കുന്നു. മുറുപാടുകൾക്കു് അനുസരണമായി വിവിധ മാറ്റങ്ങൾക്കധീനമായ പ്രകൃതിയേയും, നശ്വരമായ ജീവവസ്തുക്കളേയും സംബന്ധിക്കുന്ന ചില തത്വങ്ങൾകൊണ്ടു — അതെ, അപൂർണ്ണങ്ങളും മനുഷ്യസങ്കല്പിതങ്ങളുമായ

ശാസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ട് — അവൻ സംതൃപ്തനായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്റെ ആശയഗതികളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചാലും!! അവന്റെ ആശയങ്ങൾ വികൃഷ്ടങ്ങളും, വാക്കുകൾ അർത്ഥശൂന്യങ്ങളും, പ്രവൃത്തികൾ മ്ലേച്ഛങ്ങളുംതന്നെ. ദൈവത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഈ തത്പാനേപക്ഷിയുടെ നാശം കണ്ടാൽ, ജീവസന്ധാരണത്തിനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭ്രപിണ്ഡമാണൊ അവൻ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. അവനോ എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ, വിചാരശൂന്യനായ ഒരു വഷളനാണു്. ഉൽകൃഷ്ടവും അഗാധവുമായ ചിന്തകൾക്കു് അവൻ പരിശീലിച്ചിട്ടില്ല. പണം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും മറ്റുമുള്ള ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ഒരുപക്ഷെ അവൻ സമർത്ഥനായിരിക്കാം. എങ്കിലും അനശ്വരമായ സപ്ഗ്രിയധനാർജ്ജനത്തിൽ അവൻ ഭോഷൻതന്നെ. ഭൗതികൈശ്വര്യങ്ങൾ, ലോകവിജയങ്ങൾ, സുഖാനുഭവങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ടു് ഒരു മനുഷ്യാത്മാവിൽ ഉളവാകുന്നഫലം ഇപ്രകാരം ശോചനീയവും അനുകമ്പാജനകവും ആണെന്നു സ്പഷ്ടം.

നേരേമറിച്ചു്, എത്രയോ പ്രഭയോടുകൂടിയ ഒരു സൂര്യനാണു ഗ്വേം. ഈ പ്രഭ, ഭൗമികവസ്തുക്കളിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മെ ഉണർത്തുകയും ആത്മികാന്ധകാരത്തിൽ നിന്നു നമ്മെ മോചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന നിത്യസത്യങ്ങളെ മറയ്ക്കുന്ന സുഖഭോഗങ്ങളായ കാർമേഘപടലങ്ങൾ, ഗ്വേങ്ങളാകുന്ന മിന്നൽ പിണർകളാൽ ഭേദിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, പ്രശാന്തഗംഭീരമായ ആ ആകാശമണ്ഡലം നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. നശിച്ചുപോകുന്ന വസ്തുക്കൾക്കധീനപ്പെടാതെ, വിചാരം സ്വഭാവത്താലേതന്നെ അനന്തമായ സത്യത്തിങ്കലേയ്ക്കു പ്രയാണം ചെയ്യുന്നു. ഗ്വേമുണ്ടാകുന്നതുവരെ നമുക്കു ഗ്രഹിയായിരുന്നവയെ നാം എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കുന്നതും അപ്പോൾതന്നെ. ജീവിതത്തേയും, അനശ്വരത്തേയും, ലോകത്തേയുംകുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സാക്ഷാത്തായ ആശയം വർദ്ധിക്കുന്നതും നാം താത്വികന്മാരോ, കവികളോ ആയിരുന്നാൽ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളെ ചമയ്ക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ പാടവം ലഭിക്കുന്നതും ആ അവസരങ്ങളിലത്രെ. ലൗകികഭാഗ്യം ബുദ്ധിവൈഭവത്തെ ന

ശിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ദാരിദ്ര്യം അതിനെ പുനർ ജീവിപ്പിക്കുകയും, പീഡ അതിനെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലൗകിക ബന്ധത്തിൽനിന്നു നാം എത്രയധികം സ്വതന്ത്രരായിരിക്കുന്നുവോ, അത്രതോതു് അനുസരിച്ചു് ഉന്നതത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കും. ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ അവസ്ഥയിൽ ഒരാളിനുണ്ടാകുന്ന വിചാരപരമ്പരകൾ എത്ര മഹത്തരങ്ങൾ! എത്ര വിചിത്രങ്ങൾ!! എത്ര മഹനീയങ്ങൾ!!

(തുടരും.)

NIHIL OBSTAT.

Fr. John Joseph, O. C. D.,

IMPRIMATUR.

Mgr. George Kurz.

Administrator, Verapoly.

Ernakulam,
3—2—30.

Printed and published by Br. James for the 'League,' Puthenpally, Seminary, Verapoly.

ലേഖനമാലിക

ആധുനാതന കാലത്തെ മനുഷ്യമനസ്ഥിതിക്കു് ഏറ്റവും യോജിച്ച വിഷയങ്ങളേപ്പറ്റി, ശാസ്ത്രീയരീത്യാ പ്രതിപാദിക്കുന്നതും, സുലളിത കോമളഭാഷയിൽ, ഏവർക്കും സുപരിചിതനായ റവ. ഫാദർ സക്കറിയാസു് പൂവത്തുങ്കൽ അവർകളാൽ വിരചിതവുമായ "ലേഖനമാലിക" എന്ന ഈ ചെറുപുസ്തകം എല്ലാവരും വരുത്തി വായിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നാനാപ്രകാരേണയുള്ള മാഹാത്മ്യത്തോടു്, ഇതിനിട്ടിരിക്കുന്ന വിലയെ തുലനം ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അതു തുലോം തുച്ഛമാണെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കും. വില ൧ അണ മാത്രം.

വേദപുസ്തകം

രാജാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ നാലും, ഇംഗ്ലീഷ്, സുറിയാനി, എബ്രായ എന്നീ ഭാഷകളിലെ പതിപ്പുകളുമായി ഒത്തുനോക്കി, ലത്തീനിൽ നിന്നും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു ലളിതഭാഷയിൽ, ധാരാളം നോട്ടുകളോടും, എബ്രായയിലും പ്രത്യേകിച്ചു 'പാരീത്തായി'ലും കാണാൻ ഇടയായ വ്യത്യാസങ്ങളിൽ ചിലതെല്ലാം പ്രത്യേകം രേഖപ്പെടുത്തിയും വൈദികാനുമതിയോടുംകൂടി സ്ഥലം ജൂബിലി മെമ്മോറിയൽ പ്രസ്സിൽ ഇതാ അടിച്ചു തീർന്നിരിക്കുന്നു. ക്രൗൺ എട്ടു്, മേനിക്കടലാസിൽ അഞ്ഞൂറിൽ അധികം പേജോളം പുറങ്ങൾ ഉള്ള ഈ പുസ്തകത്തിനു് (തുകൽകെട്ടു് വില ൧൰ ക. ഉണ; കാല്ലിക്കോ ൧൰ ക. ൧൰ണ മാത്രം.)

ആവശ്യക്കാർ ഉടൻ അപേക്ഷിക്കുക.

ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതു മേൽവിലാസം ലിറ്റ് ഡിറക്ടർ,
പുത്തമ്പള്ളി സെമിനാരി, വരാപ്പുഴ.

N. B. എട്ടണയിൽ കുറഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നവർ ആ വിലയ്ക്കുള്ള സ്റ്റാമ്പുകൾ മുൻകൂർ അയച്ചു തരണമെന്നപേക്ഷ.

Registered No. T. 123. L. No. 227.

തിരുഹൃദയാനുകരണം.

(പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാം പതിപ്പ്)

ഇതാ തയ്യാർ!! ഉടൻ ആവശ്യപ്പെടുക!!

ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിൽ ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനും, തദ്വാരാ ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിന്നനുരൂപരായിത്തീരുന്നതിനും ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ഏറ്റവും ഉപകാരപ്രദവും അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമായ ഒരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥമാണ് തിരുഹൃദയാനുകരണം. സാധാരണജനങ്ങൾക്കുകൂടി മനസ്സിലാകത്തക്കവിധത്തിൽ കഴിയുന്നതും ലളിത ഭാഷയിലും ഭാഷാന്തരം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ കൃതി കേരളീയർക്കും വിശിഷ്യ കേരളീയ കത്തോലിക്കർക്കും ഒരു അനന്തനിധിയാണെന്നുള്ളതിന് തെല്ലും സംശയമില്ല. തുലോം പരിമിതമായ കാലാവധിക്കുള്ളിൽ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെ ഇതിന് സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടാം പതിപ്പ് ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ ധാരാളം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രണ്ടാം പതിപ്പിൽ, ഭാഷാസംബന്ധമായിട്ടും മറ്റുമുള്ള പല തെറ്റുകളും വെണ്ടത്ര നിഷ്കർഷയോടുകൂടി തിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാംപതിപ്പിനേക്കാൾ വളരെ നല്ല കടലാസിൽ ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതും (അരക്കെട്ട്) തുകൽ കൊണ്ടു മോടിയായിബന്ധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമായ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ നാനാപ്രകാരേണയുള്ള വൈശിഷ്ട്യത്തെപ്പറ്റി കേരളീയരോട് ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. വില ഫ. രൂ ഫ്രൂ. ണം. മാത്രം

ആവശ്യപ്പെടേണ്ടും മേൽവിലാസം,

ജെനറൽ സെക്രട്ടറി,

കൺവേർഷ്യൻ ലീഗ് പുത്തമ്പള്ളി സെമിനാരി വരാപ്പുഴ.